

ΡΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΝ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

1887

ΔΙΕΥΘΥΝΟΝΤΟΣ

ΙΩΑΝΝΟΥ Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

ΤΟΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1886—8 ΜΑΡΤΙΟΥ 1887

Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ ΚΑΙ ΤΠΟΧΡΕΩΤΙΚΗ ΑΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ

Διὰ τούς ἐν Ἑλλάδι ἐτησίᾳ Δρ. 8, Διὰ δὲ τούς ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ φρ. χρυσᾶ 10

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου ὁ ΦΩΣΚΟΛΟΣ Σπ. Καψοκεφάλου.

1887

Π

MB

281

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΝ ΒΡΑΪΛΛΑ

ΑΓΑΠΗΤΟΝ ΣΥΜΠΟΛΙΤΗΝ ΜΑΣ

ΜΙΧΑΗΛ ΔΑΡΕΙΟΝ

Ο ΑΝΑ ΧΕΙΡΑΣ ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ Π. ΑΝΘΩΝΟΣ

ΑΦΙΕΡΟΤΑΙ

'Σ ἐσέ, 'πού 'σάν ἡ Ἑλλάδα μας γελᾷ ἢ δάκρυα χύνη,
'Βρίσκει καρδιά 'πού κι' ὀβολὸ, καὶ στῆθος, κ' αἷμα δίνει·
'Σ ἐσέ, 'πού 'σάν τοῦ τόπου μας φτωχὸς αὐτοῦθε φτάνη,
'Βρίσκει ὀλάνοικτη ἀγκαλιὰ νὰ γύρη, ν' ἀνασάνη·
'Σ ἐσέ, 'πού 'βρῆχε κι' ὁ ΑΝΘΩΝ δροσιὰ 'ς τὸ φύτεμά του,
Μ' ἀγάπη καὶ μὲ σεβασμὸ τὰ πρῶτα λούλουδά του·
'Σ ἐσέ τὰ φέρνει· δέξου τα. Μὲ πόνο μαζωμένα
'Δίγ' ἀπ' αὐτὰ, πόσους παλμούς θὰ σοῦ 'ξυπνοῦν 'ς τὰ ξένα!

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ ΤΟΥ Α' ΤΟΜΟΥ

ΠΟΙΗΣΕΙΣ

- ΑΝΝΙΝΟΥ Χ.** Ἄσμα δειλοῦ ἔραστοῦ· 228.—Ἐκ τῶν τοῦ Κατούλου μετὰ φρ. 265.
- ΑΜΠΕΛΑ Τ.** Πρὸ χειρογράφων μου· 17.—Καταιγίς ἐν νεκροταφείῳ 355.
- ΑΓΑΝΟΟΡ** Vittoria Δὲν εἶν' Ἔρωσ (μετὰ φρ. Κ. Τριανταφύλλη) 21.
- ΑΝΤΥΠΑ Σπ.** Δάκρυα ἐπὶ τοῦ τάφου Σπ. Ν. Βασιλειάδῃ. 293.
- ΑΓΓΕΛΟΥ Ξ** τῆ Ζάκυνθο 230.
- ΑΙΣΩΠΟΥ Γ'** ὄνομά της· 266.
- ΑΝΩΝΥΜΟΥ Ξ** τὴν Βενέτικη Πεῤῥοῦκα· 122.
- ΒΑΛΛΩΡΙΤΟΥ Α.** Τὸ ψυχροσάββατο 369.—Οἱ Ἕλληνες ἐθελονταὶ καὶ ἡ Γαλλία (κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ V. de Laprade) 401.
- ΒΙΚΕΛΑ Δ.** Ὁ Σολωμὸς πρὸς τὸν Φώσκολο· 24.—Μητρικὴ τύφλωσις 402.—Μονόλογοι ἐκ τῆς μεταφράσεως τοῦ Ἀμλέτου· 356.
- ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ Σπ.** Ἔρωσ σπουδαστοῦ· 385.
- ΒΛΑΧΟΥ Ἀγ.** Ὁ ἔρωτάς σου (κατὰ τὸν Hugo)· 19.—Τὸ ἄστρον· 87.
- ΒΡΕΤΟΥ Γ.** Ξ τ' ἀπογαλάκτισμα τοῦ παιδιοῦ μου· 166.
- ΓΟΝΕΜΗ** Δύο ἔθνικα μας ποιήματα (μετὰ φρασις ἐκ τοῦ Ἑλληνικοῦ) 20.
- ΓΙΑΝΝΗ Σ'** ἐσένα καὶ Ξ τῆ Ζάκυνθο· 202.
- ΔΙΜΕΝΤΟΥ ΦΡ.** (Ἐκ τοῦ ἑλλῆν). Ἡ Ἑλληνοπούλα, ὑπὸ Γ. Δροσῶνῃ· 117 — Ξ τὴν ἀνακομιδὴν τῶν ὀστέων τοῦ Σολωμοῦ 183.
- ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ Δ.**δος ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Εἰς Φύλλον φθινοπώρου· 7.—Εἰς τὸ Λεύκωμα φίλης 56.—Ἀπάτη 182.—Ξνητεία· 198.—Ξ τὴν ἑορτὴν φίλου 215.—Ἐπίκλησις ἔραστοῦ· 296.—Ἄσμα 335.—Εἰς ῥόδον 377.
- ΕΤΟΙΜΟΡΡΟΠΟΥ Ἀγάπη** καὶ βοήθεια· 10.—Μισοκοπίσματα· 39.—Disperazione 58.—Τὸ παράπονον τοῦ ποιητῆ· 67.—Ξ τὸ ζηλειάρη· 101.—Ξ τὸ βίβου μου· 133.—Ἀλλαξιά· 229.—Ξ τὸν Θεόγγιν· 336.
- ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ ΓΕΩΡΓΙΟΥ.** Τὸ συναπάντημα 390.
- ΖΑΜΠΕΛΙΟΥ Σ.** Ἡ Ἔσπερη νυχτιὰ τοῦ καταδίκου 135, 151.
- ΖΕΡΒΟΥ Ἡλ.** Ξ τὸν Ἥρωα Ναθ. Δομενεγινην· 213.
- ΖΑΛΟΚΩΣΤΑ Ε.** Ξ τὴν εἰκόνα της 118.
- ΗΛΙΑΚΟΠΟΓΑΟΥ Α.** Πότε—τότε· 8.—Τῆ Δ. δι. *** 56.—Παληδὸς καὶ μὸς καινούρια ἀγάπη 104.
- ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ** Τὸ μάλωμα 106.—Κέρνα! 151.—Ἐλθέ· 232.—Ξ τὴν ἑορτὴν τοῦ Ἐτοιμορρόπου 336.—Μὴ ἀπελπίζου 393.
- ΙΑΤΡΙΔΟΥ Π.** Ὁ Θάνατος· 212.—Ξ τὴν Δ. δα Ἀγ. Παναγιωτάτου 345.
- ΙΟΝΙΟΥ Ἡ** κυρά μου· 89.
- ΚΑΜΠΟΥΤΡΟΓΛΟΥ Ι.** Λυποῦμαι καὶ τὴν τρίχα σου· 6.—ἘΡΩΤΟΣ ΗΜΕΡΑΙ 33, 49.—Ἔρωσ διαβάτης· 115.

- ΚΟΥΤΟΥΖΗ Νικ.** Σάτυρα· 24.—Είς Ραδιοῦργον 90.
ΚΡΑΣΑ Σ. Ι. Βουνὸν γεννήσαν ποντικὸν (μῦθος) 68.
ΚΑΡΡΕΡ Φ. Μετάφρασις τῆς 5ης Μαΐου τοῦ Μαντζώνη· 213.
ΚΑΥΟΚΕΦΑΛΟΥ Α. Ἐς τὸν ἀνδριάντα τοῦ Καποδιστρίου 113.—Ἐς τὸ μνῆμα τοῦ Α. Καπνίστη· 314.—Ἐς τὴν παρθένα Σ*** 335—**ΕΠΗΓΡΑΜΜΑΤΑ** 4, 19, 40, 57, 87, 149, 185, 231.
ΚΑΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ Α. Ἐς τὸ κρασί· 40.—Νοσταλγοῦντος ἄσμα 54.—Τὰ ἄνθη τοῦ Ἑαρός, Εἰς τὴν ποιήτριαν Φ. Οἰκονομίδου, Εἰς βιβλίον.—Τὰ ποιήματα τοῦ Κ. 103.—Εἰς τὸν Ἀνδρέαν Λασκαράτον 134.—Ὀνειρον· 334.
ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ ΔΗΜ. Ἐπικούρειον· 344.
ΚΑΜΠΑ Ν. Ἡ Αἴμη· 360.
ΚΑΛΚΑΝΗ Α. Ἡ Λύκαινα 163.—Ἡ Τρελλή· 332.
Κ. Ν. Γ. Μετάφρασις ἀποσπάσματος ἐκ τῆς Κολάσεως τοῦ Δάντη· 392.
ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ Α. Ἡ Διαθήκη μου· 1.—Ἐς τὴν θυγατέρα μου· 82.—Ἐς τὸν Ἀγιαντρία· 180.—Ἀπὸ Βασιλέως· 243.—Ὁ Οὐγκὸς πρὸς τοὺς παππάδες του· (μετάφρ.) 264.
ΛΑΓΟΥΪΔΑΡΑ Γ. Ὁ Ἀποχαιρετισμὸς· 70.
LAFFON GUSTAVE Τὸ ριπίδι της· 227.
ΜΑΡΤΙΝΕΓΚΟΥ Ε. Ἀκρόπολις Ζάκυνθος· 359.—Τὰ μνήματα· 371.
ΜΑΤΑΡΑΓΚΑ Π. Ἡ Κατοχή τῆς Κύπρου 129.—Τῆ Ι. Β*** 161.—Εἰς τὴν γέννησιν τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου· 257.—Τῆ Γεωργία Σάνδη· 329.—Εἰς Τραπεζοῦντα· 374.
ΜΑΡΤΙΝΕΛΗ Γ. Ἐνα μόνον φίλι· 226.—Ἐς τὴν ἐνηλικιότητα τοῦ Διαδόχου Κωνσταντίνου· 312.—Τὸ μαρτύριον τοῦ Πατριάρχου· 377.—Εἰς τὴν ποθητὴ μου σύντροφον· 385.
ΜΑΝΟΥΣΟΥ Α. Εἰς φιλάργυρον· 244.—Σὺ καὶ ὁ Ἥλιος· 406.
ΜΑΡΤΖΟΚΗ Μ. Ἐς τὸν θάνατον Ρόζας Βιαγκίνης (κατὰ μετάφρ. Δ. Σ.)
ΜΕΛΙΣΣΗΝΟΥ Σ. Ἡ μάνα καὶ τὸ παιδί· 184.
ΜΑΡΤΖΟΚΗ Σ. Ἡ δύο αὐγαίς· 23.—Τὸ κύκνειον ἄσμα τοῦ Λεοπάρδη 38.—Τρικυμία· 85.—Ζωγραφία 105.—Ἐς τὸν ἀποκλεισμό μας 180.—Ἐγὼ τοῦ Πλάστη ἐξεταστής ; 217.—Εἰδύλλιον· 291.—Ἐς τὴν πραγματικότητα· 342.—Ἐς τὸν Δάντη· 376.—Ἐς τὴν Ἄννα· 410.
ΜΑΤΕΣΙΣ Α. Τὸ ἐργόχειρο· 8.—Τριαντάφυλλον καὶ ἀγκάθι· 71.—Ἡ μουσική τῆς καρδιάς· 121.—Πουλημένος· 231.—Ἡ Καμέλια· 336.
ΜΩΡΑΪΤΙΔΟΥ Α. Λοιπὸν θὰ με κλαύσης ὅταν θ' ἀποθάνω ; 409.
MARSHALL Ὁ φιλικὸς ἀποκλεισμός (ἄγγλιστι κ' ἐν μετάφρασει) 196.
ΜΑΥΡΟΧΗ Ν. Ἐς τοὺς ἡρωϊκὸς πεσόντας εἰς τὰ σύνορα· 297.
ΝΙΚΟΛΑΡΑ Α. Βῆχος καὶ Ἔρω· 201.
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ Γ. Ἀτυχὴς τόλμη· 179.
ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ Θ. Τὸ βέβαιον μέλλον μας· 9.

- ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΟΥ ΦΩΤΕΙΝΗΣ** Τῶ νεαρῷ Γ. 407.
ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ Πρωτοβρόχι· 90
ΠΑΡΑΣΧΟΥ Γ. Εἰς κόρην· 226.—Ἡ προσφορά τοῦ ἀγωνιστοῦ· 245.
ΠΑΝΑ Η. Ὁ Ἀποκλεισμός· 65.—Ὁ Γάμος· 97.—Ἡ Κόρη τοῦ Λυκαβητοῦ· 145.—Εἰς τὴν τελευταίαν ἡμέραν τοῦ ἔτους 1886· 141.
ΠΑΠΑΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ Δ. Ὁ Φανὸς τοῦ Κοιμητηρίου Ἀθηνῶν· 372.
ΠΑΡΑΣΧΟΥ ΑΧΙΑΔΕΩΣ. Ἀγωνία· 353.
ΠΑΛΑΜΑ Κ. Σολωμός· 164.—Κάτω 'ς τὴν ἄμμο· 310.
ΠΟΔΕΜΗ Ι. Δυὸ· 7.—Τραγουδάκι· 22.—Ἡ φιλάρεσκος· 165.—Ἡ ματαιαῖς σου· 360.
ΠΡΟΝΤΖΑ Α. Φεύγω κ' ἐλπίζω· 135.—Ἐς τὰ σύνορα· 233.—Παντοῦ σ' ἀναζητῶ· 298.
ΠΟΛΙΤΑΚΗ Ε. Ἀναμνήσεις· 199.
ΡΑΓΚΑΒΗ Α. Καλὰ γεράματα· 311.—Νανούρισμα· 403.
ΡΑΓΚΑΒΗ Κ. Ἡ Κυπάρισσος· 81.—Ἡ Ἀπόκρισις· 177.—Ἄλλοτε· 193.—Ἀπερισκεψία· 209.—Ἐπιτάφιον· 289.
ΡΩΜΑ Κ. Γ. Ἡ Ἑλληνίς· 121.
ΣΟΛΩΜΟΥ Α. Ἐς τὸ θάνατον τῆς ἀνεψιάς του· 55.—Ἐς τὸ λαὸ τῆς Ζακύνθου· 72.—Εἰς κόρην· 289.—Ἀποσπάσματα ἐκ τοῦ Λάμπρου· 386
ΣΚΥΛΙΣΣΗ Ι. Ι. Ἡ Φατμά· 5.—Ἀποσπάσματα ἐκ τῆς Λαίλειας· 305, 324.—Δάση παράμερα, σκιερά· 404.
ΣΚΑΛΤΣΟΥΤΗ Π. Ἐς τὸ Λεύκωμα τοῦ Κρόλλου· 5.—Ἐς τὸν θάνατον βρέφους· 69.—Εἰς τὴν ἀνακομιδὴν τῶν ὀστέων τοῦ Σολωμοῦ· 88.—Ὁ Ἀποκλεισμός τῆς Ἑλλάδος· 114.—Μνημόσυνα ἐπὶ τοῦ τάφου Γ. Ζαλοκώστα· 132.—Αἱ καταστροφαὶ τῶν Κερκυραϊκῶν φρουριῶν· α. 197, β. 211, γ. 225.—Μυρσίνη· 290.—Καπνός· 341.—Ἡ καταστροφή τῆς Χίου· 405.
ΣΥΝΟΔΙΝΟΥ Σ. Π. Ὁ Ἅγιος Μαρτινιανός· 321.
ΣΚΟΚΟΥ Κ. Εἰς μίαν ἄγνωστον μάρτυρα τῆς ἀρετῆς· 102.
ΣΤΑΜΑΤΕΛΟΥ Ν. Ἐπέταξε· 23.—Ἐς τὸ Λεύκωμά μου· 408.
ΣΠΟΥΡΓΙΤΗ Σὲ ἴντροπαλὸ ἐρωτιάρη· 167.—Ἐς τὰς ἐξετάσεις Δ. Καλοδοῦκα· 185.—Παραγγελία· 376.—Ὁ Θεὸς ζηλειάρης· 408.
ΙΟΥΛ. ΤΥΠΑΛΛΟΥ Μετάφρασις Δ. ἄσματος τῆς Ἐλευθερωμένης Ἱερουσαλὴμ· 273.—Ὁ θάνατος τῆς Χάμκως· 339.—Ἐστὴν Ἀναστ. I. Κουμούτου· 403.
ΤΕΡΤΣΕΤΗΣ Γ. Ὁ Σωκράτης κατὰ μετάφρ. Α. Βλάχου, 357.
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΗΣ ΚΩΝΣΤ. Τῶ ποιητῆ Γ. Βικέλα, 6.—Μῦθος παλαιὸς πλὴν πάντα νέος, 58.—Τῶ φίλῳ de Saint Hilaire, 149.—Εἰς τὸ Λεύκωμα Μαρίας Θ. Γιαννιώτη, 313.
ΤΑΒΟΥΛΑΡΗ Α. Ἐς ἐσὲ ποῦ καθρεφτίζεσαι, 71.
ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΥ Κ. Εἰς τοὺς παρὰ τὰ σύνορα πεσόντας, 116.
ΤΖΑΝΩΤΗ Σ. Εἰς τὸν Κανάρην Κατὰ τὸν Οὐγγὼ 99.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ Μ. Ανακρεόντειον (ἐλευθέρα παράφρασις) 72.
 ΤΟΛΒΟΤ 'Ο πόθος μου, 53.—Κῦμα καὶ ζῶη, 116.
 Γ*** Ποῦ εὐρίσκομαι; 267.
 ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ Γ. Καιρὸς—γιατρός, 41—'Ανεμοζάλη, 107—'Σ τὸν
 ἄνδριάντα τοῦ Καποδίστρια, 115.—'Ανθοῦσα Δ. Μακρῆ, 119.—'Σ τὸν
 Α. Κατακουζηνόν, 154.—'Σ τὸν Οὐγγο Καντακίτη, 150.—'Σ τὸν
 Διάδοχό μας, 186.—'Σ Ἄγγελο καὶ Διάκολο, 216.—'Σ τὴν α'. αὐγὴ τοῦ
 1887, 246.—'Η κόρη τοῦ τυφλοῦ, 248.—'Τ' ἁγίου Γιαννοῦ δυὸ ἱστίους,
 265.—'Σ τὴ ματιά σου, 345.—'Σ τὸν Ε. Μαρτινέγκον, 359.
 ΦΕΡΜΠΟΥ Π. Φλόξ καὶ Καπνὸς (μῦθος) 407.
 FEDI G. Olga 267.
 ΧΡΗΣΤΟΠΟΥΛΟΥ Α. Εὐχὴ 360.—Ω.** Ποιητικὴ Φρονιμάδα, 120

ΑΣΜΑΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ

'Η Νιόνυρη 200.—'Η Ξενητεῖα 202.—Παλληκαρομάθημα —'Η
 Κλεφτοπούλα 234.—'Η ἀγάπη 298.—'Η Αἰχμαλωσία 358.—403.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Σελ. 8—72—89—90—107—118—120—184—198—224—
 249—263—266—404—90.—311—406.

ΠΕΖΑ

ΔΕ ΒΙΑΖΗ Σ.—Θ. 'Ορφανίδης, 15—Ι. Σκυλίση, 46—'Ιωάννης
 Καμπούρογλου, 62.—Ν. Κουτούζης, 74.—Βλέμματα ἐπὶ πινῶν ποιήσεων,
 94—Γ. Λαγουιδάρας, 142—Σ. Ζαμπέλιος, 158—Α. Ρ. Ραγκαβῆς, 173.
 Π. Πανῆς, 188—Κ. Τριανταφύλλης, 206—Κλ. Ραγκαβῆς, 237—Α.
 Μαρτελάος, 252.—Δ. Βικέλας, 302—Δ. Αεοντρακῆς, 317—Γ. Μαρ-
 κοράς, 348—Γ. Τερτσέτης, 362—Ε. Σταματιάδης, 380—Ε. Μαρτι-
 νέγκος, 396 —Π. Σ. Συνοδινός 414.

ΚΑΛ. Α. Περὶ δημοτικῆς ποιήσεως τῶν Κρητῶν 218.
 ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ Δ. ΕΥΘΑΙΑΣ. 'Ηλιάς Τανταλίδης, 29.
 ΣΦΗΚΑ Γ. Μετάφρασις 'Ιακώβου 'Ορτις τοῦ Φωσκόλου 11, 26,
 41, 59, 72, 91, 108, 124, 141, 155, 167, 186, 203, 222,
 234, 250, 268, 299, 315, 346, 361, 382, 394, 412.—Οἱ Νεκροί
 μας (ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ) 378.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Σελ. 16—79—96—112—127—144—191—208—224—240—271, 352.

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΩΣ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

Συνδρομ. προπληρτ. ἐν Ἑλλάδι δρ. 8. ἐν δὲ τῇ ἀλλοδαπῇ φ. χ. 10

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ 14 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1886. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'. ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ. ΑΡΙΘ. 1

Ποιήσεις—Λασκαράτου, Σκυλίση, Σκαλτσούνη, Καμπούρογλου, Τριαντα-
 φύλλη, Βιργινίας Εὐαγγελίδου, Πολέμη, Καφοκεφάλου, Ἠλιακοπούλου, Μάτεσι
 'Ορφανίδου, Γ. Τσακασιάνου.—Φωσκόλου, 'Ορτις. Μετάφρ. Γ. Κ. Σφήκα.—Θ.
 'Ορφανίδης, ὑπὸ Σ. Δε-Βιάζη. Διαγώνισμα Ποιητικοῦ Ἀνθῶνος.

Η ΔΙΑΘΗΚΗ ΜΟΥ

'Επρεπε βέβαια θάνατος καὶ ἀρρώστειες,
 Γιὰ τὸ πολυεξοδότες, νὰ μετρᾶνε
 Γι' ἀντικείμενα ἀπλῆς πολυτελείας,
 Καὶ νὰ μὴν ἦναι πᾶρι γιὰ τοὺς πλοῦσιους.
 Μ' ἀφοῦ καὶ δὲν εἶν' ἔτσι, ἀλλὰ πρέπει
 Καὶ οἱ φτωχοὶ ν' ἀρρώστούν' καὶ νὰ πεθαίνουνε,
 Καὶ νὰ ἔξοδεύουν' ἔχουνε-δὲν-ἔχουνε
 Σὲ γιαιτρικά, γιαιτροὺς, καὶ νεκροθάφτες,
 Κι' ὡς κ' ἐμέναν' ἡ ἀράδα μου θεὶ νάλθη
 Νὰ πεθάνω κ' ἐγὼ,—θέλω ἀπὸ τώρα
 Νὰ διαθέσω γιὰ τὸ θάνατόμου.

Καὶ πρῶτον. 'Όταν μόλις ξεψυχήσω,
 Ἡ κηῶλα σᾶς φανεῖ πῶς ἐξεψύχησα,
 Ἐκεῖνο ποῦ νομίσ'τε ἄψυχο φῶμα
 Μὴν τὸ βγάλετ' εὐθὺς ἀπὸ τὸ σπῆτι,
 Καὶ κινδυνέφετ' ἔτσι νὰ με θάψετε
 Κ' ἐμὲ μαζὺ μ' ἑδαῦτο, ὅταν ἀκομη
 Ζωντανὸς ἐκεῖ μέσα ἴσως θά βρισκομαι.
 Τῆ φρίκη τούτη οἰκονομισετέμουτη.
 Ἄλλ' ὅταν σᾶς δοθῇ βέβαιο σημεῖο
 Ἀλάνθαστης θανῆς,—αἰ, τότε βγάλ'τε
 Τὸ λείψανο ποῦ ἀρίνω καὶ προσέξετε
 Καὶ γιὰ τ' ἄλλα λιγώτερης ἀξίας.
 Τὸ φτωχὸ λείψανόμου μὴν τὸ κάμετε

Κουτσουνόξυλο, 'ντυώντεςτο στολίδια,
Με βολόγια χρυσά, με πουνταπέτα,
Με δαχτυλίδια, με γλασέ χειρόχτια,
'Σά για νά 'πάη πρώτη φορά στή νύφη,
'Η 'σά για τὸ χορὸ τοῦ Βασιλέως·
Πράγματα τούτα κουτσουνοπρεπέστερα.
Σε κουφάρι ποῦ βγαίνει για τὸν τάφο,
Τὰ στολίδια εἶν' ἀνάρμοστα, εἶναι χλεύη.

Μὴ δὲ τὸ στείλειτ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι
Εἰσκεπο, νὰ γενῆ θέαμα τοῦ τόπου.
Τ' ἄγρια τούτα θεάματα νὰ πάυσουνε
Μέσα στὲς χῶρες, εἶπου ζοῦνε ἄνθρωποι
'Ημερωμένοι. Τούτα ν' ἀφειθοῦνε
Στοὺς ἄγριους καλογήρους, τοὺς ὁποίους
Μόνος ὁ τρόμος ἤμπορεῖ νὰ πλήξῃ.
'Εμὲ, τὸ λείψανόμου νὰν τὸ πάρετε
Καὶ νὰν τὸ κλείσ'τε ταχτικᾶ στήν κάσα,
Καὶ νὰν τὸ πᾶτε κατευθεῖαν στὸν τάφο.

'Αν κανένας παπᾶς χριστιανέψη,
Καὶ συγχωρωντάςμου ὄσα ἐξεμπροστήνιασα
Τῶν συμπαπάδωνέτου, ἴσως θελήσῃ
Ν' ἀκολουθήσῃ ὡς λειτουργὸς ἱερέας,
'Ας 'πάη κ' ἐκεῖνος· μὰ ἕνας, ἕνας μόνος·
Περσσότεροι ἀπὸ ἕνας σ' ἕνα λείψανο
Δὲν ἔχει βίβαια νόημα κανένα.
Στοὺς πολλοὺς λαμπροφόρουςμας παπάδες
Σὲ περίσταση τέτοια, ἐγὼ δὲν βλέπω
Παρὰ τὸ θέαμα σ' ἔλῃν τὴν ἀγρότητου,
Καὶ τὴν κερδοσκοπία τὴν παπαδίστικη.

'Όταν τὸ λείψανόμου ξεπορτίζῃ,
Μὴν πετάξετε ἀγγεῖο ὄχ τὸ παρεθύρι,
Νὰν τὸ τσακίσ'τε τάχα για τὸ ἔθιμο·
'Εθιμο ἀνόητο, ποῦ ἄλλο δὲν δηλοῖ
Παρὰ πῶς ἐτσακίσετε τὸ ἀγγειόσας.
Φθάνει τὸ κλεψιμιὸ ποῦ θά σᾶς γένῃ
'Απὸ τῆς γειτονιάς τῆς γυναικοῦλες,
'Κι' ἄλλους ἴσως ἀκόμη παρεμβάτες,
Ποῦ σὲ τέτοιες περιστάσεις μαζόνουνται
Στὸ σκοτισμένο σπῆτι, με τὴν πρόφαση
Πῶς νὰ συλλυπηθοῦνε, ἢ νὰ βοηθήσουνε;

Καὶ στὸν ἴδιον καιρὸ κλεφτολογοῦνε,
Δὲν θέλω νὰν τὸ 'βγάλ'τε σερενάδα
Με φλαςουτα, με τρουμπέτες, με ταμπουρλα,
Νὰ κάμετε μ' ἑδαῦτο πανηγύρι.
Τὸ φθάνει ἡ δυστυχία τοῦ θανάτουμου.
Παρακαλῶ νὰ μὴν τὸ ταμπουρλίσετε. (1)
Δὲν λέγω για τὴν ἐχθεση ποῦ γίνεται
Σὲ περιστάσεις τέτοιες σ' ἐακλησιές·
Γιατὶ εὐτυχῶς ἐμένα με ἀπαλλάττει
'Ο εὐεργετικὸς ἀφορεσμόςμου.
Μ' ἂν ζανικῶς καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀφορεσμοῦμου
Τὸ πᾶτε καὶ τὸ βάλετε σὴν ἐχθεση,
'Η ψυχὴ μου θε νὰναι ἀπανουθέτου
Καὶ θε νὰ λέῃ ὄχι, ὄχι, ὄχι.

Δὲν σᾶς θέλω νὰ πᾶτε ἀπανουθέτου
Νὰ ἐκφωνήσετε λόγους νεκροσίμους
Κατὰ ποῦ τῶρα-πλέον συνηθίεται
Γιὰ ὄλους ὄσους σήμερα 'πεθαίνουνε,
Καὶ βαρύνετε φίλους ὁποῦ 'πᾶνε
Νὰ συντροφέψουν τὸ στερνόμου 'γδύμα,
'Αρκετὰ βρεμένοι ἀπὸ τὸ δρόμο·
'Αφεῦ ἡ νεκρολογίες ἐκφωνηθήκανε
Καὶ ζῶς χονδροειδέσερους χυδαίους,
Γιατὶ, ποῖς ξέρει-πῶς, κι' αὐτοὶ ἐπλουτίσανε,
'Η γιατί ὁ νεκρολόγος εἶχε χρεία
Νὰ μᾶς δείξῃ ἱκανότητα· ἀπὸ τότε
'Εχάσανε τὸν πρώτοτους σκεπὸ,
Καὶ ἐνταυτῶ τὴν ἀξίατους. Δὲν εἶν' πλέον
Διακριτικᾶ, τιμητικᾶ προσφέριματα
Στὴν ἐνθύμηση ἐνός διακεκριμένου·
'Αλλ' εἶν' κι' αὐτὲς συνηθισμένο μέρος
Τῆς τελετῆς, 'σὰν εὐαγγέλιο, 'Απόστολος,
'Η καθ' ἄλλο νεκρόσιμο θροπάρι·
Νεκρόσιμη προσθήκη, ποῦ νεκρῶνει
'Εκείνους ποῦ προσμένουνε νὰ φύγουνε.
Σᾶς παραγγέλνω ἀκόμη για τὸ σήμαμα·
'Η φρικώδης ἐκείνη διασκέδαση
Τῶν παιδιῶνε τοῦ δρόμου, νὰ μὴ γένῃ.
Μὴ βάλ'τε ζῆς καμπάνες βοσκαρούδια

(1) Ἄλλη φορὰ ἐταμπουρλίζανε τοὺς κακούργους.

Νὰ ἐνοχλήσουν' τὸν κόσμον χῶρις δίκη.
 Ἄφήστε ἐκεῖνα τ' ἄγρια, τὰ βάνουσα,
 Ποῦ δὲν εὐφραίνουσι τῶρα-πλέον κανέναν,
 Κι' ὄλους ἐξεναντίας ἀδημονοῦνε.
 Μωροὶ ἀναχρονισμοὶ ποῦ βασανίζουσι
 Ὀλὴν τὴν σημερινῆμας κοινωνία,
 Καὶ δὲν τολμοῦμεν ὅμως νὰ μιλήσωμε
 Γιατὶ ἀκόμη δὲν ἔχουμε τὸ θάρρος
 Νὰ ποῦμ' ὅλοι, — ὁ Διὰ λο ἢ καμπάνες.
 Μ' ἀπάνου σ' ὄλα τοῦτο ἐπιθυμῶ,
 Καὶ παρακαλεσά τὸ ξαναλέω.
 Ὁμηθεῖτε, — Ζητῶ ἀπὸ τὴν ἀγάπησας
 Τὸ λείψανόμου μὴν τὸ βγάλετε ὄξου
 Ζεσὸ ἀκόμη, κ' ἴσως κινδυνέψετε
 Νὰ μὲ χῶστε κ' ἐμὲ μαζὺ μ' ἐκεῖνο,
 Καθὼς κάποτε τοῦτο σᾶς συμβαίνει!...
 Χόνοντες εἰς τὴ γῆ τὸν ἀθροπόσας
 Μόλις, ἢ ξεψυχᾶ, ἢ λειπεθυμᾶει.
 Ἄφήσετέτο ἀλάνθαστο νὰ δώσῃ
 Σημεῖο θανῆς τῆ σάπιση· καὶ τότε,
 Μὰ τότε μόνον, βγάλ'τετο ὄχ τὸ σπῆτι.
 Τὸ σπῆσι ἐκεῖνο ποῦ γιὰ τόσους χρόνους
 Μ' ἐβάσαζε, μὲ ἠθέλησε, μὲ ἀγάπησε,
 Ἄπορεῖ νὰ μὲ βιζαζῆ ἄλιγο ἀκόμη,
 Νὰ βεβαιωθῆ νᾶμαι ἐντελῶς βγαλμένος
 Μέσαθε ἀπὸ τὸ λείψανο ποῦ ἀφίνω,
 Χωρὶς νὰ κινδυνέψετε νὰ ρίξετε
 Κ' ἐμὲ μ' ἐκεῖνο ἀντάμα μέσ' στὸν τάφο
 Ἄκόμη ζωντανόνε!... νὰ συνέλθω!...
 Καὶ στὴν ἄπορπη ἐκείνη μου ἀγωνία,
 Νὰ βλασφημῶ τῆ φύση, κ' ἐσᾶς ὄλους.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΑΣΚΑΡΑΤΟΣ

ἘΣ ΤΗ ΓΛΥΚΕΙΑ ΜΟΥ ΤΗ ΜΑΝΝΑ

Πρῶτα τὸ φῶς μ' ἐφώτισε τοῦ Ἀπλάσου Πατέρα
 Καὶ ἔπειτα ἡ ἀγάπη σου, χρυσῆ, γλυκερὰ μητέρα!
 Μοῦδωσε ὁ κόρφο σου ζωὴ, τὸ δάκρυ σου εὐτυχία,
 Κάθε φίλι σου ἓνα καλὸ, κ' ἡ νεότη σου εὐμορφία.

ΔΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Γ. ΚΑΨΟΚΕΦΑΛΟΣ

Η ΦΑΤΜΑ.

1

Ἐκάθευδον ὄλα· ἡ κῶμ' ἡ κοιλίας·
 ὕλακτει μακρόθεν ὁ σκύλος.
 Διῶθ' ἡ σελήνη νεφέλας πολλὰς· —
 Τουρκιδος καλῆς ἤμην φίλος.

2

Σαλεύουν οἱ στάχυες· ὄλ' ἀμυδρά.
 Ἐκεῖν' εἶνε· ὀσταθ' φοβεῖται·
 μολύβδινον βῆμα καὶ ἔλξῃ σφοδρά· —
 σκιά πρὸς σκίαν ἀφικνεῖται.

3

Καὶ δάκν' ἡ Φατμὰ καὶ συγχρόνως φιλεῖ,
 Ἄλλ' εἶδον ἡμᾶς δασονόμοι.
 Τὴν νύκτα τὸ βόλι σφυρίζει πολὺ.
 Ἄχ! μίαν στιγμὴν ἂν ἀκόμη...

1863

I. I. ΣΚΥΛΙΣΣΗΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΛΕΥΚΩΜΑ ΤΟΥ Χ. ΚΡΟΔΔΟΥ

(Ἐξορίστου φιλελευθέρου Ἰταλοῦ διατρίβοντος ἐν Ζακύνθῳ κατὰ τὸ 1852
 ὅτε καὶ ἐποιήθη τὸ κατωτέρω ποιημάτιον
 ὑπὸ τοῦ προσφιλοῦς ἡμῶν συνεργάτου).

Ἦ Ἰταλὲ, τί μοῦ ζητεῖς	Τῆς ἐθνικῆς μας ὀρφανίης
Τραγοῦδιον νὰ σοῦ γράψω!...	Τὸ δάκρυ μᾶς ποτίζει,
Ἐλα, γιὰ μένα νὰ θρηνηῖς	Καὶ καλοκαίρι τῆς καρδίης
Κι' ἐγὼ γιὰ σὲ νὰ κλάψω.	Γι' αὐτὸ δὲν πρασανίζει!

Ἄχαρο χῶμα ἄφησες,	Ἢ μουσικὴ τῆς νεότης μας
Κῶμ' ἄχαρο διαβαίνεις...	Εἰς δάκρυα ἐσβύσθη...
Ἄπο μαυρίλλα ἐρχεσαι,	Γιὰ μὲ, γιὰ σὲ ὁ Παράδεισος
Σ' ἄλλη μαυρίλλα ἔμπάνεις!	Τῆς ἑλευθερίας ἐκλείσθη!

Ἐδῶ, καθὼς ἔς τὸν τόπον σου,	Λοίπόν, ὦ ξένε, μὴ ζητῆς
Ἢ ἄνοιξις δὲν λάμπει,	Τραγοῦδι μου γενναῖο,
Γυμνοὶ ἀπὸ τὰ κάλλη τους	Ἄλλὰ γιὰ μένα νὰ θρηνηῖς
Στενάζουσι οἱ κάμποι.	Κ' ἐγὼ γιὰ σὲ νὰ κλαίω.

Ἐν Ζακύνθῳ τὴν 12 Φεβρ. 1852

II. ΣΚΑΛΤΣΟΥΤΗΣ

ΤΩ ΠΟΙΗΤΗ Δ. ΒΙΚΕΛΑ

Ἄπ' τὰς Ἀθήνας μούστειλες ἑλληνικὸ βιβλίον
 Ὅπ' ἔχει στίχους ζωντανούς καὶ μὲ καρδιὰ γραμμένους.
 Ἐγὼ ποῦ ζῶ στήν ξενιτεία, τὴν ξενιτεία σου νοιώθω,
 Καὶ μία μία γέυθηκα τῶν στίχων σου τὴν γλύκα.
 Χαρὰ σ' ἐσένα, ποιητὴ, τὴν Μοῦσά σου ζηλεύω,
 Γιατ' εἶνε πατριώτισσα καὶ τραγουδάει μὲ χάρι
 Τὴν γλώσσα τῆς Πατρίδος μας, τὴν ζωντανή μας γλώσσα,
 Γιατὶ ὁμοιάζει τροφαντὴ τῆς Λυακούρας κοπέλα,
 Πῶχει ἔστα μάτια τῆς φωτιά, ἔστα χεῖλια τῆς κρεμέζι,
 Ὅπ' ἔχει στήθεια τορνευτὰ καὶ λυγερὴ τὴν μέση.
 Δὲν μοιάζει μὲ ταῖς σημερναῖς τῶν κλασικῶν μαημουδες
 Ποῦ προσπαθοῦν μὲ πρόσωπο πλαστὸ μὲ τὸ φασιδί,
 Μὲ χίλια δυὸ καμώματα, μὲ ψεύτικα στολίδια,
 Μὲ κόκκινο στὸ μάγουλο, γιὰ νὰ φανοῦν ὠραίαις!....
 Σὰν κείνα ποῦ σὺ ἔγραψες γιὰ τὸν Βλαζωρίτη,
 Ἦθελα νά-εἶχα δύναμι γιὰ σένανε νὰ γράψω,
 Πλὴν ἡ φωνή μου εἶνε μικρὴ, καὶ ὁ πόλεμος μεγάλος.
 Γιαυτὸ σοῦ στέλνω μοναχὰ τὴν ταπεινὴ μου γνώμη,
 Νὰ μὴ φκῶ κι' ἀχάριστος στήν τόση σου τὴν χάρι,
 Ὅπου κ' ἐμένα μακρυνὰ θυμήθηκες στὰ ξένα,
 Ἄφοῦ μ' ἐλησημονήσανε καὶ φίλοι καὶ δικοί μου.

7 Φεβ: 1885.

Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΗΣ

ΛΥΠΟΥΜΑΙ ΚΑΙ ΤΗΝ ΤΡΙΧΑ ΣΟΥ

(ἔτινισθη ἐσχάτως ὑπὸ τοῦ διαπρεποῦς ἡμῶν μουσουργοῦ κ. Π. Καρρέρ.)

Μὲ μιὰ τρίχα ἀπ' τὰ μαλλιά σου
 Ἐδεσε; λουλούδια δυὸ.
 Ἐφευγα, καὶ μ' εἶπες: Στάσου,
 Στάσου, μ' εἶπες, πάρε αὐτό.

«Πάρε το καὶ μὴ τὸ χάσης,
 »Φύλαγέ το μὲ στοργή,
 »Πάρετο, μὴ μὲ ξεχάσης,
 »Κι' ἂν χωρίσωμε ἔς τὴ γῆ.»

Ἄχ! τὸ ξέρεις πῶς μιὰ μόνη,
 Μιὰ σου τρίχα μόνη ἀρκεῖ
 Γιὰ νὰ μ' ἔχουνε οἱ χρόνοι
 Ὅπου σὺ, δευμένο ἐκεῖ!

Μὰ ἐγὼ τόσο σὲ λατρεύω
 Ποῦ τὴν τρίχα σου κι' αὐτὴ
 Τὴ λυποῦμαι, ποῦ πιστεύω
 Πῶς γιὰ μένα ἔχει κοπεῖ.

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΤΡΟΓΛΟΥΣ

ΕΙΣ ΕΝ ΦΥΛΛΟΝ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Παρῆλθε τῆς νεότητος ἡ ἐποχὴ σου πλέον,
 καὶ τώρα πίπτεις ἄψυχον καὶ ὠχρίων, ὦ φύλλον·
 ἀπόλεσας τὴν δρόσον σου καὶ τώρα καταρρέον,
 δὲν ἔχεις ἐν σου δάκρυον νὰ χύσης ἐρωτύλον.

Τοῦ φθινοπώρου μόρσιμος ὁ ἄνεμος σὲ σείει,
 θροεῖς παρασυρόμενον ἐπὶ τῶν λίθων τρέμον,
 τὰ ἀνθηρά σου χρώματα ὠχρίασαν, καὶ δύνει
 καὶ ἡ ζωὴ σου σὲ δονεῖ ἡ λύσσα τῶν ἀνέμων.

Φεῦ! ἡ βραχεῖά σου ζωὴ ἐσβέσθη, καὶ τὸ κάλλος,
 καὶ τρέμον σὲ ἀνῆρπασε τῆς φύσεως ὁ σάλος.

Χλωρὸν παρεῖχες ἄλλοτε σκιάδα εἰς τὰ φίλα
 πτηνὰ, ἅπερ προσήρχοντο τὰ μέλη νὰ δροσίσουν·
 ὅποσα τότε ἤρπαζες φιλήματ' ἐρωτύλα,
 εἰς τίνα κλάδον ἤξευρες τὴν φωλεάν θὰ κτίσουν.

Καὶ ἤδη; πίπτον ἄψυχον, ξηρὸν, συντετριμμένον,
 οὐδεὶς ἐγγύς σου ἔρχεται νὰ σὲ παρηγορήσῃ·
 ἀπελπι φεῦγον τὸ πτηνὸν εἰς ἄλλο κλίμα ξένον,
 δὲν ἔρχετ' εἰς τὴν πτώσιν σου ἐν ἄσμα νὰ τονίσῃ.

Ἐν Διδυμοτείχῃ τῇ 20 Σεπτεμβρίου 1885.

ΒΙΡΓΙΝΙΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΔΥΟ

Καινούργια ἀγάπη μουσική
 Βρῆκε ἔς τὰ σῆθη μου φωληρά,
 Καὶ ἔς τὴν καρδιά μου κατοικεῖ
 Χωρὶς νὰ διώξῃ τὴν παλαιά.

Τέτοια καρδιά τί θὰ γενῆ
 Ποῦ τὴν κτυποῦν χίλιαις ματιαῖς,
 Ποῦ ἀκατάπαυστα πονεῖ
 Γιατὶ τὴν καῖνε δυὸ φωτιαῖς;

Ἐγειν' ὁ νοῦς μου καλαμιὰ
 Ποῦ κάθε ἀγέρας τὴν προσβάλλει·
 Κοιμοῦμαι σκέπτομαι τὴ μιὰ,
 Ευπνῶ στοχάζομαι τὴν ἄλλη.

Μ' ἀπὸ ταῖς δυὸ ποιὰ θὰ χαθῆ
 Καὶ ποιὰ ἡ καρδιά μου θὰ κρατήσῃ;
 —Ἴσως μιὰ τρίτη θὲ νὰ λθῆ
 Κι' αὐτὴ ταῖς δυὸ θὲ νὰ νικήσῃ,

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ.

ΠΟΤΕ;—ΤΟΤΕ

Τὰ δύο σου μαῦρα ἄμματα, Καὶ τὸ μικρὸ σου ἀκόμα
 Ποῦ μάχουνε κομμάτια Τριανταφυλλένιο στόμα,
 Τὴν δόλια μου καρδιά, Ποῦ μοῦ κρυφογελά,
 Ἦσυχά δὲν θὰ ζήσω, Ποτὲ δὲν θὰ ἠσυχάσω
 Ἄν δὲ τὰ τιμωρήσω Ἄν ἴσως δὲν τὸ βιάσω
 Μὲ δύο γλυκὰ φιλιὰ. Νὰ πῆ πῶς μ' ἀγαπᾷ.

Ζάκυνθος 1885

Δ. ἩΛΙΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΕΡΓΟΧΕΙΡΟ

Τὸ δῶρό σου μ' ἀμέτρητα λουλούδια κεντημένο
 Ἦταν γεμάτο μυρωδιά, ἦταν γεμάτο χάρι.
 Κάθε του φύλλο πράσινο καὶ λούλουδο ἀνθισμένο
 Ἐφαίνετο ἔς τὰ χέρια σου ὀροσιά πῶς εἶχε πάρη.

Κί ὅταν περὰς ἡ ἀνοιξὶ καὶ πῆση μαραμμμένο
 Κάθε λουλοῦδι, καὶ κλαρί, καὶ φύλλο, καὶ χορτάρι,
 Ἐγὼ ἀπ' ἄνθη στέφανο θὰ βλέπω κρεμασμένο
 Ἐς τὴ ζέστη τοῦ καλοκαιριοῦ, ἔς τὰ χιόνια τοῦ Γενάρη.

Μ' ἀκόμη καὶ τὴν ἀνοιξὶ ἀπ' τὸ στεφάνι ἐκεῖνο
 Δὲν προτιμῶ τριαντάφυλλο δὲν προτιμῶ τὸν κρῖνο,
 Τὸ γιοῦλι, καὶ τὸ γιασεμί, καὶ τ' ἄνθος τοῦ Ναρκίσσου,

Γιατὶ ἔς τὴν ἀνθοδέσμησού, ποῦ κέντησες γιὰ μένα,
 Μέσα ἔς τὰ τόσα λούλουδα τὰ μυριστολισμένα
 Ἐνα λουλοῦδι πειὸ γλυκὸ θὰ βλέπω...τὴ μορφή σου.

Α. Σ. ΜΑΤΕΣΙΣ

Εἰς τὸ ΡΙΠΙΔΑΙΟΝ ΤΗΣ ΠΕΡΙΚΟΣΜΗΤΟΥ ΚΥΡΙΑΣ

ΑΘΗΝΑΣ ΣΑΡΗΠΟΛΟΥ-ΔΙΒΑ.

Ὅποιος νὰ ζήσῃ θέλει ἔς τὸν κόσμον εὐτυχῆς,

Ἄς κάμνη τὸν εὐήθη, κί ἄς εἶνε εὐφυῆς.

Ἐν Βενετίᾳ 22 Αὐγούστου 1885

Κ. ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΗΣ.

ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΟΡΦΑΝΙΔΟΥ

ΤΟ ΒΕΒΑΙΟΝ ΜΕΛΛΟΝ ΜΑΣ

Ἐρώτησα τὴν γῆν ἐγὼ τῆς γῆς ὁ διαβάτης,
 Ποῦ τρέχω, ἐν ᾧ στρέφεται περὶ τὸν ἄξονά της,
 Καὶ διασχιζεῖ τοῦ κενοῦ τὸ παγετώδες χάος,
 Ὡς γίγας ὅστις ἄφροντις προβαίνει ἀενάως.
 Κ' ἡ γῆ μὲ εἶπεν.— Ἄθλιε θνητέ! εἰς πᾶν σου βῆμα
 «Βαδίζεις πρὸς τὸ μνήμα.»

Ἐστράφην περὶ δροσερὰν καὶ χρυσομένην δύσιν
 Πρὸς τ' ἄνθη, τὰ καλλύνοντα τὴν ἡμεροῦσαν φύσιν,
 Καὶ μ' εἶπον μὲ τὴν ἄκακον φωνὴν τῶν ἀρωμάτων!
 — Ἄ'επλάσθημεν νὰ στέφωμεν τὴν κάραν τῶν θυμάτων!
 «Εἶν' ἡ ἀκμήμας παρακμή! θνητέ, εἰς πᾶν σου βῆμα
 «Βαδίζεις πρὸς τὸ μνήμα.»

Χρυσῶν ἐντόμων ἐπ' αὐτὰ ἐδόμβιζε τὸ σμήνος·
 Ὁ δόμβος τῶν ὠμοίαζε μυστηριώδης Ἡρήνος!...
 Εἰς πᾶσαν κίνησιν πτερῶν ἐν ἱερᾷ ἀγνοίᾳ,
 Μία ζωὴ ἐσβύνητο ἡ ἐγεννᾶτο μία!...
 Καὶ ἡ φθορὰ, κ' ἡ γέννησις μ' εἶπον.— Ἐἰς πᾶν σου βῆμα
 «Βαδίζεις πρὸς τὸ μνήμα.»

Ὅπως πραῦνω τὴν πικρὰν τοῦ πάθους ἀλγηδόνα
 Ἦκουσα τὴν λιγύφθογον τοῦ δάσους ἀηδόνα·
 Ἀλλὰ κ' εἰς τὸν θερμότερον ἐρωτικὸν της στόνον
 Διέκρινά τὸν μαρασμὸν, διέκρινά τὸν πόνον.
 Τὸ μέλος της μοὶ ἔλεγε.— Ἄθνητε, εἰς πᾶν σου βῆμα
 «Βαδίζεις πρὸς τὸ μνήμα.»

Μὲ βῆμα βραδυκίνητον πενθοῦντος ὀδοιπόρου
 Φύλλα ἐπάτησα ὠχρὰ ἀγρίου Φθινοπώρου·
 Ἦσαν αὐτὰ εἰκὼν ζωῆς ἀρτίως νεκρωθείσης!...
 Ὡς θάλλω σήμερον ἐγὼ, χθὲς ἐθαλλὼν ἐπίσης...
 Καὶ ὁ τρυγμὸς τῶν μ' ἔλεγε.— Ἄθνητέ, εἰς πᾶν σου βῆμα
 «Βαδίζεις πρὸς τὸ μνήμα.»

Τότε δακρύων ἔστρεψα ἀπὸ τὴν γῆν τὸ ὄμμα
 Εἰς τοῦ αἰθρίου οὐρανοῦ τὸ κυανίζον χρῶμα,

Κ' εἶδα νὰ φέρ' ὁ ἥλιος αἰματηρὰς κηλίδας...
 Εἶδα παντοῦ τρομακτικὰς καταστροφῆς σφραγίδας·
 Κι' ὁ οὐρανός, κι' ὁ ἥλιος μ' εἶπον·—«Εἰς πᾶν σου βῆμα
 «Βαδίζεις πρὸς τὸ μνήμα.»

'Απελπισία! καὶ ἡ γῆ, κι' ὁ οὐρανός καὶ τ' ἄνθη
 Τὰ ἔντομα, ἢ ἀηδῶν, τὸ φύλλον ποῦ ἐξηράνθη,
 Τὸ πᾶν αὐτὸ, καταστροφῆς εἰκὼν ἐν ἁρμονίᾳ,
 Μ' εἶπον ὅτι ἀλήθεια ὑπαρχει μόνον μία,
 Εἰς θλιβερὸς προορισμός·—«Ὅτι εἰς πᾶν μας βῆμα
 «Χωροῦμεν πρὸς τὸ μνήμα.»

Μόνον ὅταν ἠρώτησα τὸν ἄνθρωπον, τὸν εἶδα
 Σκαιῶς εἰστρηλατούμενον ἀπ' ὄνειρα κ' ἐλπίδα·
 Διὰ τὸ μεγαλεῖόν του τὸν εἶδα νὰ κομπαζῆ,
 Νὰ ἀπειλῆ, νὰ μαίνεται νὰ καίη καὶ νὰ σφάζῃ,
 Καὶ νὰ φωνῆ·—«Πῶς ὡς Θεὸς τῆς γῆς δὲν πίπτει ὄμμα,
 «Δὲν τὸν προσμένει μνήμα.»

Ὁ ἄθλιος! τὸν λόγον του δὲν εἶχε τελειώσει,
 Κ' εἶδα τὸ σῶμά του πνοῇ θανάτου νὰ νεκρώσῃ·
 Εἶδα τὸ μεγαλεῖόν του νὰ καταπέση κόνις,
 Εἶδα τὰ πλούτη του ἐντὸς τῆς νεκρικῆς σινδόνης,
 Κ' εἰ ζῶντες νὰ τὸν φέρωσι νεκρὸν μὲ σπεῦδον βῆμα
 «Εἰς τὸ οἰκτρὸν του μνήμα.»

ΑΓΑΠΗ καὶ ΒΟΗΘΕΙΑ

'Σ τοῦ σειμοῦ τ' ἀπομεινάρια ποῦ 'ς τὰ ρεῖπια τους γυρμένα
 Κλαῖν' τ' ἀδέλφια, τὰ παιδιὰ τους, καὶ γονεῖους, καὶ θησαυρούς,
 Ποῖος ἀρνήτ' ἔνα μ α ν δ ἦ λ ι ; 'Σ τὰ γυμνά, 'ς τὰ πεινασμένα,
 Ποῖός ἀρνήται 'λίγον ἄρτο, κ' εἰς τοὺς τάφους δυὸ Σταυρούς;

Ἐρχου, Ἀγάπη καὶ Βοήθεια,—καρδιοχτύπια τοῦ Χριστοῦ μας—
 Μ' ἕνα δάκρυ ἀδελφωμέναις πόση χύνετε δροσιά...
 Καθ' ἐρείπιο τους ἅς γένῃ ἅγιος δίσκος τ' ὀβολοῦ μας·
 Ὅποιος χ τ ῖ σ ε ι ἐ κ ε ἰ θ ε χ τ ῖ ζ ε ι 'ς τὴν καρδιά του ἐκκλησιά!

Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα.)

Πρὸς τὸν ἀναγνώστην.

Δημοσιεύων τὰς Ἐπιστολάς ταύτας προτίθεμαι ν' ἀνεγείρω μνημεῖον τῆ ἀ-
 γνώστῃ ἀρετῇ, καὶ ν' ἀφιερῶσω εἰς τὴν μνήμην τοῦ μόνου φίλου μου τὰ θά-
 κρυα, ἅτινα τώρα μοὶ εἶναι ἀπηγορευμένον νὰ γύσω ἐπὶ τοῦ τάφου του.

Σὺ δέ, Ἀναγνώστα, ἐὰν δὲν εἶσαι εἰς ἐξ ἐκείνων οἱ ὅποιοι παρά τῶν ἄλλων
 ἀπαιτοῦσιν ἡρωϊσμὸν οὕτινος αὐτοὶ δὲν εἶναι ἄξιοι, θὰ συμπαθήσῃς, ἐλπίζω, εἰς
 τὰ δεινὰ τοῦ δυστυχοῦς νέου παρ' οὗ ἴσως δυνηθῆς νὰ λάβῃς παράδειγμα καὶ
 παραμυθίαν.

ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΣ ΑΔΕΛΑΡΑΝΗΣ.

Ἐκ τῶν Εὐγανέων λόφων, 11 Ὀκτωβρίου 1797

Ἡ θυσία τῆς πατρίδος ἡμῶν ἐτελέσθη· τὸ πᾶν ἀπώλετο, ἡ δὲ ζωὴ,
 ἐὰν μὰς ἀφεθῆ, ἐναπολειφθήσεται μόνον ἵνα θρηνῶμεν τὰς δυστυχίας
 ἡμῶν καὶ τὴν ἀτιμίαν μας. Τ' ὄνομά μου εἶνε ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν
 προγεγραμμένων, τὸ γνωρίζω· ἀλλὰ θέλεις, ὅπως σωθῶ ἀπὸ τοῦ πιέζον-
 τός με, ν' ἀναθέσω ἑμαυτὸν εἰς τὸν προδόντα με; Παρηγόρει τὴν μη-
 τέρα μου· ἠττηθεὶς ὑπὸ τῶν δακρύων της, ὑπετάγην αὐτῇ, καὶ ἀ-
 φῆκα τὴν Βενετίαν, ἀποφεύγων τοὺς πρώτους καὶ μᾶλλον ἀγρίους
 καταδιωγμούς. Πάλιν ὀφείλω λοιπὸν νὰ ἐγκαταλείψω καὶ τὴν παλαιὰν
 μου ταύτην ἐρημίαν, ὅπου μὴ στερούμενος τῆς θέας τῆς ἀτυχοῦς μου
 πατρίδος δύναμαι νὰ ἐλπίσω ἀκόμη ἡμέρας τινας εἰρήνης; Λαυρέν-
 τιε, μοὶ ἐμποιεῖς φρίκην· πόσοι εἶναι λοιπὸν οἱ ἀτυχεῖς; Καὶ ὅμως ἡ-
 μεῖς αὐτοὶ οἱ Ἴταλοὶ βάπτομεν τὰς χεῖρας ἐν τῷ αἵματι τῶν Ἴτα-
 λῶν. Ἐγὼ ἀδιαφορῶ δι' ἑμαυτόν. Ἀπελπισθεὶς ἀπὸ τε τῆς πατρίδος καὶ
 ἐμοῦ αὐτοῦ, ἠρέμως ἀναμένω τὴν φυλακὴν καὶ τὸν θάνατον. Τὸ πτώ-
 μά μου τοῦλάχιστον δὲν θὰ πέσῃ εἰς ξένας χεῖρας, τὸ ὄνομά μου σι-
 γηλῶς θὰ θρηνῆται παρά τῶν ὀλίγων ἀγαθῶν ἀνθρώπων τῶν συμ-
 μερισθέντων τὰς δυστυχίας μας, τὰ δὲ ὅσα μοὶ θ' ἀναπαυθῶσιν ἐν
 τῇ γῆ τῶν πατέρων μου.

13 Ὀκτωβρίου

Λαυρέντιε, σὲ ἐξορκίζω μὴ ἀντιτείνῃς πλέον. Ἀπεφάσισα νὰ μὴ ἀ-
 πομακρυνθῶ τῶν λόφων τούτων. Εἶναι ἀληθές ὅτι ὑπεσχέθην πρὸς
 τὴν μητέρα μου νὰ προσφύγω εἰς ἄλλην τινα χώραν· ἀλλὰ δὲν ἴ-
 σχυσεν ἡ καρδιά μου, καὶ θὰ τύχω, ἐλπίζω, τῆς συγγνώμης αὐτῆς.

Ἄλλ' εἶναι ἕξιόν πρὸς συντήρησιν τῆς ζωῆς ταύτης νὰ ὑφίστα-

να ν καὶ Φ λ ᾶ ρ ὸ ν ἦ τὸν Π Ὑ ρ γ ο ν τῆς Πέ τ ρ α ς, ἀμφοτέρα ἐν ἐξαμέτροις γραφέντα, ὑπόθεσιν ἔχοντα ἐκ τῆς φραγκοκρατίας καὶ τὸν ἄ γ ι ο ν Μ η ν ᾶ ν, ἐπεισόδιον τῶν σραγῶν τῆς Χίου, κατὰ τὸ 1821. Τὸ τελευταῖον τοῦτο ποίημα, ὑποβλήθην εἰς τὸν διαγωνισμόν, ἀπερρίφθη καὶ ἔλαβε τὸ γέρας ὁ βούλγαρος Σταυρίδης, δι' ἔργον οὐχὶ ἀξίας. Ὁ Ὀρφανίδης ὅμως ἀντεπεξῆλθε, δριμύτως ἀντικρούσας τὴν κατ' αὐτοῦ κρίσιν, ἐν σφοδρᾷ λογομαχίᾳ, διακρινομένη μᾶλλον ἐπὶ σαρκασμῷ ἢ λογοτεχνίᾳ. Ἐν τῇ γραμματολογικῇ πάλῃ δὲν ὑπῆρξεν ἰδὸ Ὀρφανίδης ψυχρὸς, ἀλλὰ ἐγένετο ἐνίοτε καὶ λιβελλογράφος. Καὶ αὐτὸν τὸν ἀοίδιμον Ζαλοκώσταν, μεθ' οὗ πολλακίς διηγωνίσατο ὑπὲρ τοῦ ποιητικοῦ ἄθλου ἐν τῇ «Πανδώρα» ἐπύκρναν! Εὐφυῆς σάτυρα εἶνε τὸ Τί ρ ι — Δί ρ ι. Πλὴν τῶν ἄνω ποιημάτων, ἐποίησε καὶ διάφορα λυρικά, διακρινόμενα ἐπὶ περιπαθείᾳ. Ἀφῆκε δὲ ἀνέκδοτον καὶ σατυρικὸν ἔπος, τὸν Ἰ ὶ τ α ν, θεωρούμενον ὡς εὐφυέστατον ἔργον. Ἦτο φύσει σατυρικός ποιητής. Ἡ ποίησις αὐτοῦ, καὶ περ διακρινομένη ἐπὶ καλλονῇ, στερεῖται ὅμως ἐνιαχοῦ τῆς αὐθορμητοῦ ἐκείνης τέχνης, ἡ ὁποία γεννᾶται ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ ἀριστοτέχνου πρὸς ἐντελῆ διατύπωσιν τῆς τε ἰδέας καὶ ἐκφράσεως. Προσέτι δὲν ἠδυνήθη, δυστυχῶς, νὰ διαφύγῃ τὴν ξενικὴν ἐπίδρασιν.

Σ. ΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑ «ΠΟΙΗΤΙΚΟΥ ΑΝΘΩΝΟΣ»

Ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἐθνικὴν ἀποστολὴν τοῦ «Π. Ἀνθῶνος» ἀπεφασίσαμεν ἵνα δις τοῦ ἐτους συσταίνωμεν διαγώνισμα μεταφράσεως ποιημάτων περιφανῶν Ἑλλήνων ποιητῶν εἰς ξένας γλώσσας γραψάντων. Ἀρχόμεθα δὲ ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου Φωσκόλου I. Sepoleri. Ἐπιτροπὴ συνισταμένη ὑπὸ τῶν κ. κ. Μεσσάλα. Μ. Μαρτζώκη καὶ τοῦ συνεργάτου ἡμῶν κ. Σ. Δε-Βιάζη θέλει ἐξελέγξῃ τὰ ὑποβαλλόμενα ἡμῖν πρὸς διαγώνισμα χειρόγραφα, ἅτινα εἰσὶ δεκτὰ μέχρι 1 Ἰανουαρίου 1887. Ἡμέρα τοῦ διαγωνίσματος ὠρίσθη ἡ τῆς γεννήσεως τοῦ Ποιητοῦ, 26 Ἰανουαρίου. Ἡ μετάφρασις δεόν νὰ γείνηται εἰς δημοτικὴν γλῶσσαν προτιμωμένου τοῦ δεκαπεντασυλλάβου. Τὸ ὄνομα τοῦ μεταφραστοῦ ἔσεται ἐντὸς φακέλλου ἐσφραγισμένου καὶ φέροντος ἔξωθεν ῥητόν τι τὸ ὅποιον θὰ εἶναι ἐπὶ τῆς κεφαλίδος τῆς μεταφράσεως. Ὁ βραβευθεὶς θέλει λαμβάνῃ πάντοτε τὸ φύλλον καὶ 100 ἀντίτυπα τῆς μεταφράσεως αὐτοῦ σὺν τῇ ἐκθέσει τοῦ εἰσηγητοῦ.

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ